

przemysłowych i usługowych oraz ponad 60% w spółdzielniach handlowych, również i w tych przypadkach, gdy w statucie wskaźniki te ustalone są na wyższym poziomie.

§ 9. 1. Podstawę do ustalenia ulgi określonej w § 13 rozporządzenia stanowi zryczałtowany roczny koszt utrzymania ucznia, pomnożony przez średnią liczbę uczniów w roku podatkowym.

2. Zryczałtowany roczny koszt utrzymania jednego ucznia w szkołach przyzakładowych wynosi:

1) w resortach:

a) przemysłu:

- z zakresu górnictwa i energetyki — 90 tys. zł
- z zakresu hutnictwa i przemysłu maszynowego — 40 tys. zł
- z zakresu przemysłu chemicznego i lekkiego — 35 tys. zł
- z zakresu przemysłu drzewnego — 80 tys. zł

b) gospodarki przestrzennej i budownictwa

— 45 tys. zł

c) rolnictwa, leśnictwa i gospodarki żywnościowej:

- z zakresu rolnictwa i gospodarki żywnościowej — 55 tys. zł
- z zakresu leśnictwa — 80 tys. zł

d) transportu, żeglugi i łączności:

- z zakresu komunikacji — 65 tys. zł
- z zakresu łączności — 30 tys. zł
- z zakresu gospodarki morskiej — 75 tys. zł

2) w centralnych związkach spółdzielczych prowadzących szkoły przyzakładowe — 75 tys. zł.

3. Zryczałtowany roczny koszt utrzymania jednego ucznia w internacie wynosi 60 tys. zł.

4. Ulga w podatku dochodowym przysługuje również jednostkom gospodarczym przekazującym środki finan-

sowe na kształcenie uczniów w szkole przyzakładowej, prowadzonej przez inną jednostkę gospodarczą, w tym także przez zrzeszenie przedsiębiorstw lub związek spółdzielczy. Ulgi dla jednostek przekazujących środki oblicza się według kosztu zryczałtowanego, obowiązującego w szkole i internacie, pomnożonego przez liczbę uczniów, których koszty utrzymania pokrywane są przez te jednostki.

§ 10. Ulga w podatku dochodowym z tytułu przyrostu w stosunku do roku poprzedniego wartości sprzedaży liczonej według porównywalnych cen zbytu urządzeń, aparatury i ochron indywidualnych, niezbędnych do ochrony pracy, o której mowa w § 14 rozporządzenia, przysługuje jednostkom gospodarczym będącym producentami tych urządzeń, aparatury i ochron indywidualnych.

§ 11. Przez ulgi zwiększające zysk do podziału, przysługujące z tytułu świadczenia usług bytowych oraz usług dozoru mienia, o których mowa w § 15 ust. 2 rozporządzenia, rozumie się ulgi pomniejszone o kwotę, która stosownie do przepisu § 9 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia podlega przeznaczeniu na inwestycje związane z usługami bytowymi.

§ 12. Jednostki gospodarcze potrącają z należnego podatku dochodowego ulgi za okresy miesięczne i roczne, z uwzględnieniem § 15 ust. 3 rozporządzenia.

§ 13. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 3 lutego 1987 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu stosowania ulg w podatku dochodowym (Monitor Polski Nr 5, poz. 39).

§ 14. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do rozliczeń od roku podatkowego 1988.

Minister Finansów: B. Samojlik

239

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 15 września 1988 r.

w sprawie zasad odstępowania między jednostkami gospodarki nie uspołecznionej walut wymiennalnych gromadzonych na rachunkach odpisów dewizowych w trybie przetargów.

Na podstawie art. 33 i 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 listopada 1983 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 63, poz. 288) oraz art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 27 poz. 111 oraz z 1982 r. Nr 45, poz. 289, z 1984 r. Nr 52, poz. 268 i z 1985 r. Nr 12, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zezwala się osobom fizycznym prowadzącym działalność gospodarczą i spółkom prawa handlowego z wyłącznym udziałem osób krajowych, zwanym dalej „jednostkami gospodarki nie uspołecznionej”, posiadającym waluty wymienne na rachunku odpisów dewizowych, na odstępowanie tych walut innym jednostkom gospodarki nie uspołecznionej w trybie przetargów.

2. W przetargu mogą uczestniczyć również jednostki organizacyjne prowadzące działalność wspomagającą pro-

dukcję, zbytnie i promocję, tj. spółdzielnie i izby rzemieślnicze, hurtownie zaopatrzeniowe itp. realizujące zakupy dla wielu jednostek nie uspołecznionych.

3. Waluty, o których mowa w ust. 1, mogą być nabywane także przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej nie posiadające rachunków odpisów dewizowych, w tym rolników, hodowców itp.

§ 2. Jednostką przetargową jest kontrakt przetargowy w wysokości 100 USD lub równowartość tej kwoty w innej, walucie wymiennej.

§ 3. Przetargi organizuje i przeprowadza Bank Polska Kasa Opieki S.A.

§ 4. Po zakończeniu przetargu Bank Polska Kasa Opieki S.A.:

- 1) potwierdza niezwłocznie jednostkom gospodarki nie uspołecznionej fakt zawarcia transakcji przetargowej,
- 2) ogłasza komunikat o wynikach przetargu,
- 3) dokonuje rozliczenia transakcji nabycia lub odstąpienia walut.

§ 5. Waluty nabyte w drodze przetargu jednostka gospodarki nie uspołecznionej gromadzi na rachunku bankowym i wykorzystuje na zakup towarów importowanych na potrzeby własnej produkcji i usług, potrzeby kooperantów, zakup licencji, patentów, wzorów, prasy i wydawnictw niezbędnych dla rozwoju produkcji oraz na cele akwizycyjne i promocję eksportu.

§ 6. Za czynności związane z przeprowadzaniem przetargów Bank Polska Kasa Opieki S.A. pobiera od nabywców walut opłaty w wysokości określonej w taryfie prowizji i opłat za czynności bankowe.

§ 7. Przetargi nadzoruje Zespół do Spraw Przetargów, w skład którego wchodzi przedstawiciele:

- 1) Ministra Finansów,
- 2) Narodowego Banku Polskiego,
- 3) Ministra Współpracy Gospodarczej z Zagranicą.

§ 8. 1. Zarządza się zaniechanie ustalania i poboru podatku dochodowego od podmiotów, o których mowa w § 1, z tytułu dochodów stanowiących różnicę między ceną uzyskaną ze sprzedaży walut na przetargu a ceną tych walut według kursu ustalonego przez Narodowy Bank Polski.

2. Różnica między ceną zapłaconą przez nabywcę walut w trybie przetargu, powiększoną o opłaty bankowe, o których mowa § 6, a ceną wynikającą z obowiązującego w dniu przetargu kursu walut obcych w złotych ustalonego przez Narodowy Bank Polski, zwiększa koszt nabycia wymienionych w § 5 przedmiotów majątkowych, surowców itp. i stanowi koszt uzyskania przychodów w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. B. Cias

240

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU

z dnia 22 sierpnia 1988 r.

w sprawie zakazu stosowania niektórych materiałów i paliw do produkcji określonych wyrobów i świadczenia usług oraz zakazu produkcji wyrobów i stosowania technologii nadmiernie materiałochłonnych i energochłonnych.

Na podstawie art. 34 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o planowaniu społeczno-gospodarczym (Dz. U. z 1987 r. Nr 4, poz. 26, Nr 33, poz. 181 i z 1988 r. Nr 20, poz. 134) oraz w związku z pkt 6 załącznika nr 5 do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1987 r. w sprawie określenia kompetencji niektórych naczelnych i centralnych organów administracji państwowej, zastrzeżonych w szczególnych przepisach ustawowych dla organów zniesionych oraz o zmienionym zakresie działania (Dz. U. Nr 42, poz. 250), zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wprowadza się obowiązujące jednostki gospodarcze zakazy:

- 1) stosowania materiałów i paliw do produkcji wyrobów i świadczenia usług, określonych w wykazie stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia,
- 2) produkcji wyrobów i stosowania nadmiernie materiałochłonnych i energochłonnych technologii, określonych w wykazie stanowiącym załącznik nr 2 do zarządzenia.

2. Zakazy, o których mowa w ust. 1, nie dotyczą:

- 1) produkcji wyrobów i świadczenia usług, realizowanych na zamówienia Ministerstw Obrony Narodowej oraz Spraw Wewnętrznych,
- 2) materiałów i wyrobów niezbędnych do realizacji inwestycji centralnych i zakończenia inwestycji kontynuowanych oraz utrzymania obiektów,
- 3) materiałów, wyrobów i paliw przeznaczonych na eksport,

- 4) produkcji, napraw i regeneracji części oraz zespołów zamiennych, łącznie z dostawami kooperacyjnymi, niezbędnych do eksploatacji wyrobów,
- 5) produkcji materiałów i wyrobów wytwarzanych z surowców niepełnowartościowych i odpadowych.

§ 2. Okres obowiązywania zakazów wynosi trzy lata, licząc od dnia jego wprowadzenia.

§ 3. W szczególnie uzasadnionych przypadkach Minister Przemysłu, na wniosek zainteresowanej jednostki gospodarczej, może ją zwolnić od obowiązku przestrzegania wprowadzonego zakazu.

§ 4. Wyroby określone w załącznikach nr 1 i 2, których produkcja w dniu wprowadzenia zakazu nie została zakończona, mogą być produkowane po tym terminie tylko do czasu zakończenia ich cyklu produkcyjnego.

§ 5. Traci moc zarządzenie Ministra Gospodarki Materiałowej i Paliwowej z dnia 6 czerwca 1987 r. w sprawie zakazu stosowania niektórych materiałów i paliw do produkcji określonych wyrobów i świadczenia usług oraz zakazu produkcji wyrobów i stosowania technologii nadmiernie materiałochłonnych i energochłonnych (Monitor Polski Nr 18, poz. 152 i Nr 38, poz. 336).

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1988 r.

Minister Przemysłu: J. Bilip